

בקור רוח ובתעוזה בלתי מבוטלת, עזר ר' יצחק דדון, אברך בישיבת מרכז הרב, את מסע ההרג שביצע מחבל נתעב ממזרח ירושלים בספרית ישיבת 'מרכז הרב', ערב חג הפורים, שבו נרצחו שמונה מתלמידי הישיבה. שלושה כדורים שיצאו מנשקו של דדון מנעו טבח המוני במאות תלמידי הישיבה ■ במונולוג נרגש, בוחר דדון לדבר בגילוי לב על גבורה יהודית בת ימינו, על פרויקט חייו, כתיבת ספרי חידושי תורה של רבותיו, ועל השנתיים המשמעותיות בחייו מאז שאיבד את אלמוניותו והפך לסמל לרבים: "אנשים מזהים אותי ברחוב, חושבים שאני גיבור ואני בסך הכל רוצה להגדיל תורה ולהאדירה. מה המחבלים רצו? לקחת חיים. ואנחנו מעניקים משמעות לחיים על ידי התורה, כפי שנאמר - מרבה תורה מרבה חיים" ■ **בלילה ההוא, שנתיים אחרי**

דדון

הג'בוזות
גבורה יהודית בת-זמננו
פרוייקט חנוכה מיוחד

וטימאו את היכלך | את ילדיי אני מחנך לשאוף להגיע לתמידים, לא 'מאצ'ואים' שיוורים במחבלים" | ר' יצחק דדון, שחיסל את המחבל מ'מרכז הרב', בשיחה מרחיקת

ביד עוסיקי תורתך

בחזרה ללילה הנורא ההוא. ר' יצחק דדון בישיבת "מרכז הרב", נזכר ברגעי האימה ובידי המחבל

ל עולם ועד יישא איתו ר' יצחק דדון את הזיכרונות מהלילה הנורא ההוא. גם היום, שנתיים אחרי, הוא זוכר מה היה בכל רגע בשעה הקריטית בחייו, השעה שבה ירה וחסל יחד עם דוד שפירא את המחבל שפיגע בתלמידי ישיבת 'מרכז הרב' עת שקדו על תלמודם בספריה של הישיבה. הוא מטייל איתנו בזירת האירוע ויודע להצביע היכן נהרג כל אחד משמונת הקדושים, מה הוא עשה ומי אמר לו מה.

"בדרך כלל בלילה איני נוהג ללמוד בישיבה", הוא מספר, "אני לומד באחד משני הכוללים המצויים ליד ביתי. משום מה באותו לילה החלטתי לבוא לישיבה גם לסדר ערב כדי לעיין בספרים לקראת השלמת ספרי הראשון על תולדות חייו של ראש הישיבה הגר"א שפירא זצ"ל", אומר ר' יצחק. "מאז אותו לילה התהדק מאוד הקשר שלי לישיבה, ואני מקפיד לשהות בה גם בערביים".

אנחנו ממשיכים לצעוד. "קל נקמות ה', קל נקמות הופיע", רוחשות שפתיו פרקי תהילים. "כאן", הוא אומר, "על המדרגות האלה נרצח יהונדב הירשפלד הי"ד, האישיית שלו כבשה אותי, איזה תעצומות נפש! איזה בן תורה! אתה יודע מה הוא השאיר אחריו? כל הקורבנות הקדושים היו כאלה, אבל אליו נמשכתי מאוד. תמיד אני חושב לעצמי כשאני עובר כאן, איך המחבל בן האשפתות הזה יכול היה ביריית אקדח לשים קץ לחייו של יהונדב שיכול היה לתרום לעולם התורה ולאנושות כל כך הרבה, ואתה יודע מה התשובות שאני משיב לעצמי? שהקב"ה מנהיג את העולם, שהוא קבע כך ושאני לא יכול לעשות במקומו את החשבונות, אבל את המעט הזה, את פסוקי התהילים, אותם אני חייב להגיד כאן".

בימים אלה הוא משלים מעגל: "באותו לילה", הוא מספר, "הייתי בספריה של הישיבה והחלטתי להוציא לאור ספר רבו סיפורים לילדים מפרקי חייו של הגר"א שפירא, לא כמו הספר הראשון שכתבתי ובו דברי תורה אלא ספר סיפורים שיהיה מכונן יותר אל הילדים, שידעו להתחבר לדמותו ולשאוף להיות תלמידי חכמים כמוהו. בו במקום בלי קשר לרצח, קיבלתי על עצמי שזה הספר השני שאוציא לאור, וממש בימים אלה הספר הזה אכן יוצא לאור".

לא בפעם הראשונה

20 שנה הוא אברך הלומד בישיבת 'מרכז הרב', אליה הגיע מהישיבה בימית שבה למד חמש שנים, אחרי שלמד קודם לכן בישיבת כפר מימון. הוא מתגורר עם משפחתו בקרבת הישיבה. בוקר וערב הוא שוהה בישיבה, המשמשת בית שני גם עבור חמשת ילדיו, כאן הם באים לשחק, כאן הם באים גם ללמוד עם אבא. "כאן הם רואים איך מוסרים נפש לתורה, והם בע"ה יגדלו ויהיו כאלה", הוא מוסיף. רב יצחק עובד במכון 'הלכה ברורה' המוציא לאור את כרכי הש"ס שבהם מסוכמים פסקי ההלכה היוצאים מסוגיות הגמרא, כפי שמופיע ברמב"ם ובשולחן ערוך המודפסים בתחתית דף הגמרא. הוא צנוע ורזה, רחוק מאוד מתדמית המאצ'ו הגיבור שיורה במחבלים. חבריו מספרים שבמילואים, בעת שהוא הולך לערוך חיפושים בבתי מבוקשים, הוא

לוקח איתו כביס סוכריות לחלק לילדים המתעוררים בבהלה.

"זה נכון", הוא מודה בחיוך מבויש, "אני לא יכול לשאת לעיתים את הגסות בחיפושים האלה. מילא המחבל אשם, אבל מה אשמים ילדיו המתעוררים בבהלה, סוכריות תמיד מרגיעות את האווירה". אבל גם לא הייתם מאמינים שהוא הספיק להוציא לאור לא פחות מעשרה ספרי חידושי תורה של רבני הישיבה על מגילת אסתר, על פסח, על חנוכה, על סוכות, על מסכת אבות, על ברית מילה ועוד. הוא אומנם לא זה שהיית חושב שהוא יכול לטפל באיזה מחבל, אבל מצד שני אף אחד מאברכי הישיבה לא ידע שהאקדח לא מש ממותניו. "מאז ומתמיד אני זהיר ועירני", הוא אומר.

■ תמיד?

"כן. אספר לך סיפור מעניין, אין זה המקרה הראשון שבו אני מטפל במחבלים. כשלמדתי בישיבת ימית, נסעתי במכונית הביתה. זו הייתה השעה שבה סיימו תלמידי תיכון ערבים את יום לימודיהם והחליטו שאני והמכונית שלי הם מטרה. הם התקרבו אלי בצעדים מאיימים עד שהם ממש סיכנו אותי. יריתי לעברם והם נמלטו. דווקא הג'יפ הצבאי שהיה אחרי חטף מהם. הם ידעו שמהג'יפ הצבאי לא יירו, גם אז הייתי ערני מאוד".

על ראש הגג. דדון מספר על מסלולו של המחבל. מימין: מצביע על הספרייה, למטה: מראה את הנקבים שעשו כדורי המחבל ברצפת הספרייה

הוא רחוק מאוד מתדמית הגיבור, אבל גם שנתיים אחרי, אנשים ברחוב מזהים אותו מיד. "אנשים אומרים לי, 'כל הכבוד לך, איזה גיבור היית'. פעם בהיותי בצפון פגשתי יהודי שכל כולו אומר חזות חרדית חסידית. הוא עצר אותי ואמר לי, 'אני רוצה להראות לך משהו'. הוא הרים את כל שמונת הלבושים שלו ומתחתיהם ראיתי אקדח. הוא האחרון שהייתי חושב שהוא מצויד באקדח. בכל אופן הוא אמר לי: 'מאז המקרה בישיבה שלכם אני הולך כל הזמן עם אקדח'. אבל לר' יצחק יש תשובה ניצחת ולהאדירה. המחבלים רצו לקחת חיים ואנחנו נשיב להם בהאדרת החיים, בהענקת משמעות לחיים".

"אחרי שזה קרה", מספרת ציפי אשתו 'ל'משפחה', כינסנו את הילדים שלנו לשיחה, אמרנו להם, 'עכשיו תהיו גיבורים בבית הספה, כולם יריעו לכם, כולם ירימו את האבא שלכם על נס, אבל תדעו שאבא לא גיבור, שהגבורה האמיתית היא בבית המדרש, אל יגבה לבבכם'. "דענו", משלים ר' יצחק את הסיפור, "שילדים זה רק ילדים, והם יודעים גם להגויס, כולם מכירים אותי בשכונה, כולם ידעו מה קרה וחשבת שזה יפגום בטהרת הנפש של הילדים. אני מחנך

הוא רחוק מאוד מתדמית הגיבור, אבל גם שנתיים אחרי, אנשים ברחוב מזהים אותו מיד. "אנשים אומרים לי, 'כל הכבוד לך, איזה גיבור היית'. פעם בהיותי בצפון פגשתי יהודי שכל כולו אומר חזות חרדית חסידית. הוא עצר אותי ואמר לי, 'אני רוצה להראות לך משהו'. הוא הרים את כל שמונת הלבושים שלו ומתחתיהם ראיתי אקדח. הוא האחרון שהייתי חושב שהוא מצויד באקדח. בכל אופן הוא אמר לי: 'מאז המקרה בישיבה שלכם אני הולך כל הזמן עם אקדח'. אבל לר' יצחק יש תשובה ניצחת ולהאדירה. המחבלים רצו לקחת חיים ואנחנו נשיב להם בהאדרת החיים, בהענקת משמעות לחיים".

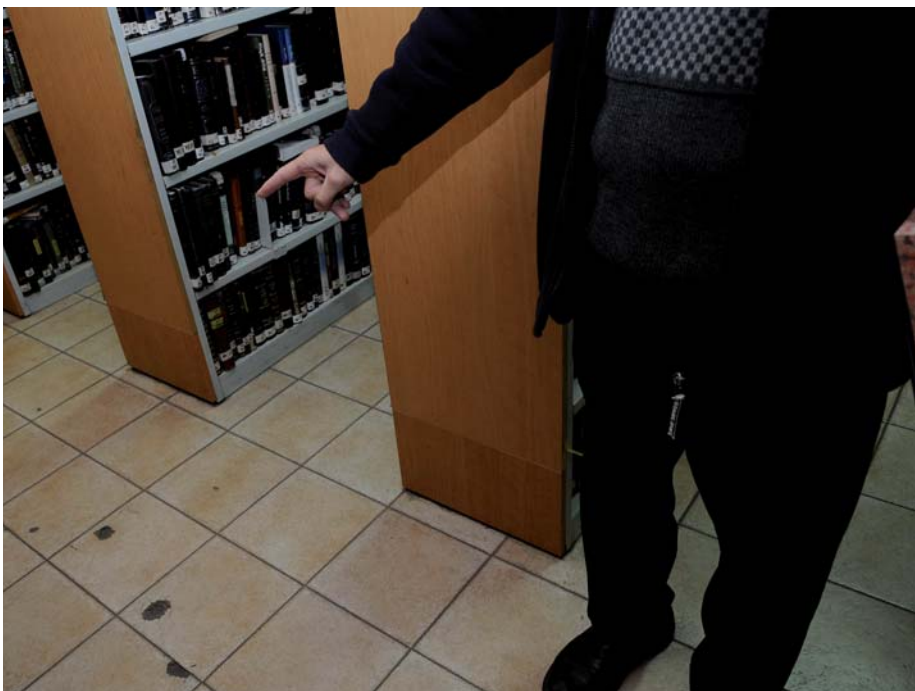
**"אחרי שזה קרה
כינסנו את הילדים
שלנו לשיחה,
אמרנו להם, 'עכשיו
תהיו גיבורים בבית
הספה, כולם יריעו
לכם, כולם ירימו
את האבא שלכם
על נס, אבל תדעו
שהגבורה האמיתית
היא בבית המדרש,
אל יגבה לבבכם"**

הוא רחוק מאוד מתדמית הגיבור, אבל גם שנתיים אחרי, אנשים ברחוב מזהים אותו מיד. "אנשים אומרים לי, 'כל הכבוד לך, איזה גיבור היית'. פעם בהיותי בצפון פגשתי יהודי שכל כולו אומר חזות חרדית חסידית. הוא עצר אותי ואמר לי, 'אני רוצה להראות לך משהו'. הוא הרים את כל שמונת הלבושים שלו ומתחתיהם ראיתי אקדח. הוא האחרון שהייתי חושב שהוא מצויד באקדח. בכל אופן הוא אמר לי: 'מאז המקרה בישיבה שלכם אני הולך כל הזמן עם אקדח'. אבל לר' יצחק יש תשובה ניצחת ולהאדירה. המחבלים רצו לקחת חיים ואנחנו נשיב להם בהאדרת החיים, בהענקת משמעות לחיים".

"אחרי שזה קרה", מספרת ציפי אשתו 'ל'משפחה', כינסנו את הילדים שלנו לשיחה, אמרנו להם, 'עכשיו תהיו גיבורים בבית הספה, כולם יריעו לכם, כולם ירימו את האבא שלכם על נס, אבל תדעו שאבא לא גיבור, שהגבורה האמיתית היא בבית המדרש, אל יגבה לבבכם'. "דענו", משלים ר' יצחק את הסיפור, "שילדים זה רק ילדים, והם יודעים גם להגויס, כולם מכירים אותי בשכונה, כולם ידעו מה קרה וחשבת שזה יפגום בטהרת הנפש של הילדים. אני מחנך

הוא רחוק מאוד מתדמית הגיבור, אבל גם שנתיים אחרי, אנשים ברחוב מזהים אותו מיד. "אנשים אומרים לי, 'כל הכבוד לך, איזה גיבור היית'. פעם בהיותי בצפון פגשתי יהודי שכל כולו אומר חזות חרדית חסידית. הוא עצר אותי ואמר לי, 'אני רוצה להראות לך משהו'. הוא הרים את כל שמונת הלבושים שלו ומתחתיהם ראיתי אקדח. הוא האחרון שהייתי חושב שהוא מצויד באקדח. בכל אופן הוא אמר לי: 'מאז המקרה בישיבה שלכם אני הולך כל הזמן עם אקדח'. אבל לר' יצחק יש תשובה ניצחת ולהאדירה. המחבלים רצו לקחת חיים ואנחנו נשיב להם בהאדרת החיים, בהענקת משמעות לחיים".

הוא רחוק מאוד מתדמית הגיבור, אבל גם שנתיים אחרי, אנשים ברחוב מזהים אותו מיד. "אנשים אומרים לי, 'כל הכבוד לך, איזה גיבור היית'. פעם בהיותי בצפון פגשתי יהודי שכל כולו אומר חזות חרדית חסידית. הוא עצר אותי ואמר לי, 'אני רוצה להראות לך משהו'. הוא הרים את כל שמונת הלבושים שלו ומתחתיהם ראיתי אקדח. הוא האחרון שהייתי חושב שהוא מצויד באקדח. בכל אופן הוא אמר לי: 'מאז המקרה בישיבה שלכם אני הולך כל הזמן עם אקדח'. אבל לר' יצחק יש תשובה ניצחת ולהאדירה. המחבלים רצו לקחת חיים ואנחנו נשיב להם בהאדרת החיים, בהענקת משמעות לחיים".

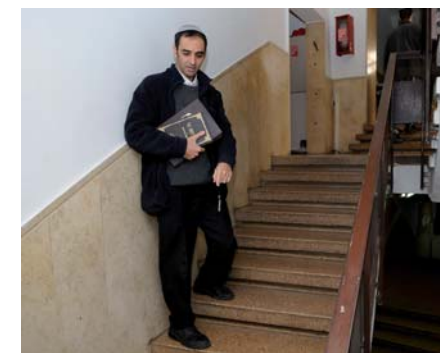
גם שנתיים אחרי, כל רעש חריג בספריה מקפיץ אותו. "זה לא כתוצאה מהמקרה, תמיד אני כזה, אילולא הייתי כזה לא הייתי פועל כפי שפעלתי".

תהלים לרפואה

"ישבתי בבית המדרש", הוא משחזר, "ואז זה נשמע בפעם הראשונה, צרור יריות. ברגע הראשון חשבתי לעצמי מהי המהתלה הפורימית החדשה מבית המדרש של הישיבה לצעירים", הוא משחזר, "כי היו אלה ימים מספר לפני פורים והחברים בישיבה התארגנו למסיבת פורים. אלא שאז נשמע הצרור השני", עכשיו יצחק דדון כבר שוכנע כי מדובר בפיגוע. נתנאל פורמן שהיה בספריה החל לצרוח 'פיגוע' ולברוח, המחבל ידה לו בין הרגלים

שלהבות שכבו. אנשים צופים באימה בישיבת מרכז הרב, לאחר הטבח. מימין: דדון מתאר את רגע שלילת האקדה. למטה: המדרגות שבהן התבצע המרדף

אבל הוא ניצל.

רוב בחורי הישיבה שהו בחדר האוכל ולא שמו לב לדרמה שהתרחשה בין כותלי הישיבה, מעט יושבי בית המדרש שכבר עלו נמלטו בבהלה מהחלונות לרחוב הצדדי, רחוב סירקיס.

יצחק דדון היה האברך היחיד שהיה מצויד באקדה, הוא היה היחיד שהיה לו מה לעשות בשטח הישיבה. "עמדי בתחת בית המדרש וחשבת, אם המחבלים עולים עכשיו לכאן הם עלולים לקצור אותי. אני מחכה להם כשבידי אקדה בלבו, עלי ליצור איתם מגע עוד קודם הגיעם לבית המדרש". בזריזות השמורה לחתול הוא יוצא מהחלון של בית המדרש, מדלג על כמה מרפסות, קופץ דרך הגגות ומגיע לגג הסמוך לספריה, שם הוא משתטח בהיותו בטוח שמדובר במספר מחבלים שחדרו לישיבה.

אבל הוא עושה דבר נוסף: "אני חזק באמירת תהילים", הוא מספר דבר שלא פורסם עד היום, "מהרגע שבו נכנסתי לפעולה ועד הרגע שבו חיסלתי יחד עם שפירא את המחבל, לא פסק פי מלומר פרקי

תהילים, במיוחד את הפרקים שיר המעלות אשר עיני אל ההרים וכן ויהי נועם ה' אלוקינו וכו'. אין ספק שהייתה סייעתא דשמיא.

"הגעתי לגג הסמוך לספריה ושם השתטחתי. שמעתי כל הזמן צרורות יריות, הפסקה, ועוד צרורות ועוד יריות ועוד הפסקה, הייתי בטוח שמדובר במספר מחבלים. הייתי על הגגון, בידי אקדה ואני חשוף מול הדלת. חיכיתי שהמחבל ייצא שאוכל לפגוע בו. בשלב זה הבחנתי בניידת המשטרה היורדת ברח' הרב צבי יהודה, הרחוב של הישיבה, ונוסעת נגד כיוון התנועה. לא הבנתי מדוע לא יורדים ממנה השוטרים האמיצים ואקדחים שלופים בידיהם. למוקד המשטרה הגיעו מעל 1,000 קריאות של אזרחים שידעו שיש פיגוע בישיבת מרכז הרב. בפועל השוטר שירד מהניידת פחד לעשות משהו.

ואז הגיע סרן דוד שפירא, שהיום הוא רס"ן שקיבל צל"ש על מעשה הגבורה שעשה בישיבת מרכז הרב. הוא הדף את השוטר שלא נתן לו להיכנס, ופרץ לשערי הישיבה. עם בואו יצא סוף סוף המחבל מהספריה. הוא היה גבוה, חסון, בעל שיער בהיר שהחזיק את הקלצ'ניקוב שלו והחל לירות באוויר לכיוון שבו אני הייתי. הסטתי את הראש שלי כדי שהוא לא יראה אותי וגם כדי שלא אפגע. היריות פסקו בשלב הזה והוא נעלם מעיני".

שפירא ניכנס לשטח, "היכן המחבל, היכן הוא", זעק. "יתכן שהוא הספיק להיכנס לשטח בית המדרש, יתכן שהוא בספריה", השיב לו דדון. דוד שפירא בלי לחשוב על כלום ניסה לחתור למגע וחיפש אותו בכל האזור.

אבל המחבל היה בספריה. "לפתע ראיתי אותו", מספר יצחק, "הוא נתנהג בקור רוח מוחלט שהוציא אותי מדעתך, הוא עמד ליד הדלת של הספרייה, הנשק צמוד, הראש צמוד לשטח המזווה מטעמי

זהירות מחפש בעיניו בצורה מטורפת האם נשקפת סכנה לחייו או לא, האם יוכל להמשיך בקציר הדמים שלו. עמדת התאורה הייתה לטובתו, הוא היה באור, כולנו היינו בחושך כך שראינו אותו היטב. מרחוק שמעתי את צפירות האמבולנסים הדוהרים לשטח לפנות את הפצועים ועדיין לא ראיתי שוטרים. זה היה הזמן, הבנתי שכאן עלי לירות. יריתי שתי יריות מאקדחי לעברו, ראשו נזרק לאחור, הוא ניסה לתפוס את הנשק ולצעוק, עדיין לא נפל, היה זה דוד שפירא שהשלים את המלאכה וממקום עומדו ירה מנשקו הארוך עוד ששה כדורים, רק בכדור השביעי של שפירא נפל המחבל.

"באותו רגע הגיעו בלשי המשטרה, הם הלכו שפופים, בידיהם היה אקדה, היו אלה שני בלשים אמיצי לב שכן חתרו למגע עם המחבל, הם לא ידעו שהוא כבר חוסל. ירינו בו עוד מספר פעמים להיות בטוחים שהוא מת. קפצתי מהגג ישר לספריה, אפשר לומר שאני הראשון שנכנסתי לשם. הכל היה אפוף עשן, לא ראו דבר. לרגע נרגעתי, יתכן שהיה נס ואיש לא נפגע, לא ידעתי כמה אני טועה... בשלב מסוים חשבנו שאולי המחבל נושא עמו חגורת נפץ, יצאנו מהספרייה אבל למחבל לא הייתה חגורת נפץ".

ר' יצחק נלקח למשטרה יחד עם דוד שפירא לחקירות ראשונות, משם הם יצאו, בעל כורחם, גיבורים. התקשורת הקיפה אותם, בכל מקום סיפרו על מה שעשו. לאשתו ולחמשת הילדים היו אלה שעות של סיוט.

"יצחק התקשר אלי", מספרת אשתו, "הוא סיפר לי שהיה פיגוע, ושהוא ירה במחבל והכל בסדר שלא אדאג כי עוד שנייה אשמע את זה בתקשורת. ברקע שמעתי יריות והטלפון נותק, לאחר מכן התברר לי שהיו אלה יריות של המשטרה, אבל עד שהתבררו העובדות חשבתי שבשטח יש מחבלים נוספים. ניסיתי להתקשר, יצחק לא ענה. הערתי את הילדים ואמרתי להם, 'היה פיגוע בישיבה, אבא בסדר גמור אבל תגידו תהילים'".

"היה פיגוע, אבא ב"ה בסדר". בנינת הספריה שהפכה לשדה קטל

הטעות שהצילה

בית משפחת דדון התעורר לחיים. הילדים פתחו את ספרי התהילים והחלו קוראים בהם. בני משפחה ששמעו החלו להתקשר. האשה ענתה לכולם בסבלנות, "יצחק בסדר, אבל תגידו תהילים כי אני חושבת שיש מחבלים נוספים", היא לא מספרת לבני המשפחה שיצחק לא עונה. אחד הילדים מתלבש והולך לכיוון הישיבה, דבר שהוסיף לדאגה, "הילדים שלנו מכירים את בניין הישיבה כאת כף ידם, חששתי שמא הוא הסתקרן וניכנס לשטח הישיבה ונמצא בטווח האש. המתח היה נורא", היא מספרת. כך עברו עליה יותר משעתיים כשהיא מזעיקה אפילו את הוריה הגרים יותר בסמיכות לישיבה 'לקפוץ לישיבה לראות מה קורה'.

כעבור שעתיים מתקשר ר' יצחק לאשתו, סוללות המכשיר הנייד התרוקנו, הוא היה ללא קליטה במשטרה, ועכשיו הוא בדרך הביתה. "הילדים לקחו דף נייר וכתבו עליו פסוקי גבורה מספר תהילים ותלו על הדלת לכבודו של אבא, אבל יצחק לא סבל את העובדה שמכתירים אותו כגיבור, במיוחד לאור העובדה ששמונה גופותיהם של תלמידי הישיבה עוד היו מוטלות בארץ לפני קבורתם, הוא היה בצער נורא והוא תלש את הפלקט".

כזכור, שמונה בחורים איבדה הישיבה באותו פיגוע נורא. יצחק דדון שלא נהג ללמוד את סדר ערב בישיבה החליט לבוא אליה מדי ערב. "אין ספק שהפיגוע הזה קישר אותי עוד יותר לישיבה שממילא הייתי קשור אליה כאברך", אומר ר' יצחק. "גם תלמידי הישיבה יותר התחברו זה לזה והקשר נמשך עד היום כאילו לא עברו שנתיים מאז אותו לילה נורא". עד היום מדי יום חמישי עורכים תלמידי הישיבה 'ליל שיש' לזכרם של השמונה בספריה של הישיבה. חברי הקורבנות הם הממונים על סדרי ה'ליל שיש' הזה, ולמרות שבישיבה לומדים כבר בחורים שלא הכירו את שמונת הקדושים, תוכנית ה'ליל שיש' לזכרם נשמרת בקפדנות.

בספריה פגשנו אברך מבוגר נוסף, הרב בנימין רקובר, כבר שנים רבות שהוא חלק מהספרייה, לא מש ממנה אלא בלילה בלכתו לישון. הוא אוצר בלום של ידע, ואברכי הישיבה מתייעצים בו. הוא אחד מהחברותות שאיתם לומד ר' יצחק. גם לרב רקובר התרחש נס באותו לילה נורא. אשתו, אשת חבר, קוראת לו הביתה לעזרה, פעמים נדירות מאוד בשנה. העיקר לא לבטל את בעלה מתורה. אבל כשהיא קוראת לו הוא יודע שחייבים לבוא. אחת הפעמים האלה התרחשה באותו ערב. הרב רקובר הלך לביתו כדי לגלות שהוא טעה והיה חייב לבוא הביתה רק למחרת, אבל אז ביקש ממנו בנו שילמד עמו. הוא נותר בבית כדי לגלות שאם היה נותר בספריה יתכן שגם שמו היה ניזכר בין ההרוגים.

"מדובר בתלמיד חכם חרוץ, יסודי ושקדן", מספר הרב רקובר על החברותא שלו. "הוא כבר הספיק להוציא פרסומים רבים תחת ידו. אומנם בימים הראשונים שאחרי האירוע הוא עוד היה סוער מטבע הדברים, אבל חיש מהר הוא השתדל לחזור לשגרה ולמדנו כרגיל. מה שכן, מאז המקרה, הוא נקרא לשיחות רבות בפני קבוצות הבאות לבקר כאן, ובאופן טבעי הוא מבוקש יותר ואני חושב שהוא מנצל את השיחות האלה להרבות תורה ויראת שמים אמיתית".

הבנתי שכאן עלי לירות. יריתי שתי יריות מאקדחי לעברו, ראשו נזרק לאחור, הוא ניסה לתפוס את הנשק ולצעוק, עדיין לא נפל, היה זה דוד שפירא שהשלים את המלאכה וממקום עומדו ירה מנשקו הארוך עוד ששה כדורים, רק בכדור השביעי של המחבל נפל המחבל